

Κι'έν'άγγουρι τραφαντό μέσ'στού δράματος τήν φύριζα
 μέ θυμό και μέ γολή
 γιά καμπόσους θά'μιλη,
 όπου πάντα και παντού ξεφουτρώνουν σάν άγγούριζα.

Π.— 'Είσι' λές και γιά πάγγουρι:
 Μία τρέλλα, σκυλομούρη.

Φ.— Και κατόπιν άγκινάρα, Περικλέτο, θά προβαίνει
 λιγερή, καμαρωμένη.
 Θά μονολογή κι' έκείνη,
 και μέ φειρασμένη λίγρα
 θάρραται κι' ή Ρωμιοσύνη
 νά πατή 'στην άγκινάρα.

Π.— 'Ηρρες δρόμο δυνατό...
 μπράβο σου, Ρωμιά Ροστάν,
 δεχναίς μέ τό δράμ' αυτό
 πώς τό κότσα μας βαρύν.

Φ.— 'Αμμ' από' άφήσω τόν Ροστάν παράδες νά μαζεύω
 κι' ό κόσμος μέ τούς πετιανούς μονάχα νά χαζεύη;
 Θά σοφ τόν κάνω τάλατσο και μέ τά κρεμμυδάκια
 νά καταλάβω πώς κι' έμεις δέν είμαστε παιδάκια,
 κι' από τήν ζήλεζα σάν άσκι κι'ό Σαντακλήρ νά σκάσω...

Π.— 'Εκόντε μες' στή Βουλή νά γίνω μαλεδράσι.

Φ.— 'Ας τσακωθούν... μ' άρτισουν μαλλώματα και γρίνας...
 θά'βγουν και σπανακόπηταις μέ γεύσι' ζαχαρένια,
 και γιά τήν πήτα του Σπανού θά τραγουδούν κι' έκείνας,
 που κατά τήν παράθεισι ήταν κολυκίθνια.

Μ' άρτισουν τά μαλλώματα και τής Βουλής οι τύποι...
 θά'βγουν και χόρτα σπάνια μαζί μέ τά σπανάκια,
 κι' ένα ρεπάνι θά'μιλη; και τό φουμ' σάς λείπει,
 κι' έν τούτους γιά τήν δρεβί' ζητάτε ρεπανάκια.

Και σκόρδο θά μονολογή φικτήν δομήν άφίνου:
 σκόρδα' σ'τά μάτια τών έχθρών κι' όλων τών μισελήνων.
 Ούχ' ήττον θ' άκουσθή φωνή και κρεμμυδάκι μεγάλη;
 άν δάκρυα δέν έχετε γιά τούτο σας τό χάλι,
 μ' έμέ τά μάτια τρίζετε και τότε, δόξης θρέμματα,
 ίσως σας έλθουν δάκρυα και κλάψετε' σ'τά φέμματα.

Και ρόκας θά προβάλλουνε κι' άπηγανόι
 και τών Ρωμηών θά φέλλουνε τό κλέθ,
 κι' ένα νεροκαλόκυθο θά λέγ
 πώς είναι κολοκίθια μέ τήν ρήγανη,
 προσκλίνον εις πολλούς γλωσσόκοπάνους,
 όπου τούς ξεσφάξουν μ' άπηγανούς.

Π.— Τι' δράμα Φασουλή, τι' κλεπτορήσι...

Φ.— Θά βάλω και γρασίδι φουτομένο,
 θά δάλω κι' ένα ζέστρωτο γαϊδοφύρι
 σ'έκείνο νά κομιά' ελιχισμένο.

Και θά μπαίνει σιγλή
 και συλλογιαμένη τώρα
 κι' ή κολοκυθοκορπάδα.

Και μία δάφνη θά μιλή:
 ό παιδά μου θαρρηφόρα,
 βλάτε με σέ σπαράδα.

Μά θά'πη και μία μυροσίνη
 δυνατά' στή Ρωμιοσύνη;
 τώρα πιά δέν στεφανώνω
 παρά μασκαράδες μόνο.

Π.— 'Ό δράμα θαυμαστής πλοκής κι' άφάστου μεγαλείου...

Φ.— Θά'βγουνε κι' άραπόσταρα καρπόσα του γαλάτου,
 και θά δηλοούν τήν δύναμιν αυτού του Βασιλείου,
 που πρέπει θαύμα νά γενή γιά νάλλη' σ'τά καλά του.

Π.— 'Όλοι τής γής οι ποιητάι θά σκάσουν από ζήλεζα.
 Φ.— Θά'βγουν και ρέβαςι μερικάς και κάμποσο γογγύλας
 και θά κτυπήσουν δυνατά κάθε φευτοφυλλάδα
 και τούς ευγογγυλλίζοντας μέ λόγους τήν 'Ελλάδα.

Λοιπόν σ' άρτισι, Περικλή;

Π.— Και μ' έρωτες, μαγκούρη;
 αυτοί που δέν τό νοιώθουν δέν είναι παρά μπουροσι.
 Γνώμη γιά' αυτό διάφορος δέν θ' άκουσθή δευτέρα...
 Π.— Χόρτων κι' όσπρίων πληθυσμός μεγάλος και μικρούλης,
 κι' έν μέσο τούτων, Περικλή, θά φαίνε' έκεί πέρα
 ένας και μένον άνθρωπος ό Πλάτων ό Δρακούλης.
 ό λιγυρός άπόστολος λιτής φουταρέζιας,
 που Πρόεδρο τόν έκαμαν τής 'Αθήνας 'Υγείας.

Π.— Κι'ό Φιλάρετος τι' κάνε...

Φ.— Τούτος είναι, Περικλέτο,
 ριζοσπάστης φυτοπόγος, κι' άν δέν τρώη τό φιλέτο,
 μα δέν φαίνεται' σ'τους τύπους άσχηρός σάν τόν Δρακούλη,
 γιατί τρώει πότε πότε και κανένα κοτοπεύλι.

'Ηλιπτες δράμα σάν κι' αυτό κι' έγω πώς θά σπαράξω;

Π.— Φόρα λοιπόν ό ποιητής γιά νά τόν μπαγαλαρώσω.

Και καμφοσάσι ποικιλίας,
 μ' άλλους λόγους εγγύλας.

'Εβήγαν τώρα ναυτικά του Ράβου διηγήματα,
 γραμμένα μ' έμπνευσιν πολλήν, κοιφά και λιτεχνήματα.

'Γινουν κι' 'Οδών Τριαδικών πρής δόξαν του Κυρίου,
 υπό του Πενταπέλωσι γραφών του Νεκταρίου.

'Στού γνωστού Μαρτινοπούλου τό μεγάλο Φορμακίον
 'βρίσκονταί Γκλενάρ κοροσίδες άληθως όντινοί,
 όπου πρέπει νά τούς δάγη κάθε σήμα γυναικίον,
 άν όρατον όντως όλλη κι' όμυλές ν' άναφανή
 Τέτοιους θαυμαστούς κοροσίδες, πούναί χάρις κι' εδρωσία,
 πρέπει κι' άνδρες νά τούς βάξουν... σ'ας μιλώ χωρίς σαρκία.